

Sygn. akt I CZ 118/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

przy uczestnictwie E. F. i in.

o wpis,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 22 marca 2019 r.,

zażalenia wnioskodawcy (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w W.

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 21 sierpnia 2017 r., sygn. akt V Ca (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w W. od postanowienia tego Sądu z dnia 24 lutego 2015 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 6 maja 2014 r., oddalającego wniosek o wpis w księdze wieczystej.

Według ustaleń Sądu, zaskarżone postanowienie zostało doręczone w dniu 18 marca 2015 r., natomiast wnioskodawczyni złożyła wniosek o sporządzenie uzasadnienia w dniu 26 marca 2015 r., a zatem dzień po terminie przewidzianym w art. 387 § 3 k.p.c. W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna (art. 398<sup>6</sup> § 2 w związku z art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawczyni zarzuciła, że według posiadanych przez nią dokumentów doręczenie postanowienia z dnia 24 lutego 2015 r. nastąpiło w dniu 19 marca 2015 r., a nie - jak przyjął Sąd Okręgowy – w dniu 18 marca 2015 r. Skarżąca uznała w tej sytuacji za konieczne zwrócenie się do operatora pocztowego doręczającego przesyłkę o wyjaśnienie sprzeczności i błędów w treści potwierdzenia obioru. W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy pismem z dnia 25 lutego 2019 r. zwrócił się do inPost S.A. w K. o wyjaśnienie daty doręczenia adresatowi przesyłki. W piśmie z dnia 1 marca 2019 r. inPost S.A. w K. poinformowała, że w związku z zakończeniem działalności listowej przez spółkę ustalenie daty doręczenia przesyłki nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dowodem doręczenia stronie pisma jest zwrotne potwierdzenie odbioru. Prawidłowo sporządzony dowód doręczenia, w zakresie, w jakim zawarte w nim oświadczenia pochodzą od doręczającego, jest dokumentem urzędowym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1999 r., II CZ 147/99, niepubl. i z dnia 23 marca 2011 r., V CZ 123/10, niepubl.). Nie wyłącza to możliwości dowodzenia przez stronę, że doręczenie nie nastąpiło lub doszło do niego w innym terminie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2001 r., IV CZ 104/00, niepubl.). Przy sprawdzaniu poprawności doręczenia sąd bada, czy przesyłka została doręczona stosownie do art. 131 i n. k.p.c. oraz przepisów właściwych aktów wykonawczych (por. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. nr 62, poz. 697 ze zm., dalej - „rozporządzenie”).

W okolicznościach sprawy, na potwierdzeniu odbioru przesyłki zawierającej

odpis postanowienia z dnia 24 lutego 2015 r. został odcisnięty datownik „18.03.2015 r.”, a osoba, która odebrała tę przesyłkę, złożyła na nim swój podpis. Nie wpisała jednak daty otrzymania przesyłki (por. § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia). Z dokumentów przedłożonych przez wnioskodawczynię wynikało z kolei, że w dniu 19 marca 2015 r. została jej doręczona korespondencja z Sądu Okręgowego w W. w dwudziestu sprawach o kolejnych sygnaturach, w tym w niniejszej sprawie. Według twierdzeń wnioskodawczyni, na niektórych formularzach zwrotnych potwierdzeń odbioru w sprawach, które wpisane zostały do dziennika korespondencji jako doręczone w dniu 19 marca 2015 r., odcisnięty został nieprawidłowo datownik „18.3.2015 r.” lub „17.3.2015 r.”.

Niewpisanie daty otrzymania przesyłki w formularzu potwierdzenia odbioru przez odbierającego, wobec rozbieżności między datą odbioru odnotowaną w dokumentacji prowadzonej przez wnioskodawczynię i datownikiem odcisniętym na potwierdzeniu odbioru, uzasadniało podjęcie czynności zmierzających do ustalenia rzeczywistej daty doręczenia w systemie operatora pocztowego. Wywiad przeprowadzony w tym zakresie przez Sąd Najwyższy okazał się bezskuteczny, odnotowania wymaga jednak - co stanowi fakt znany Sądowi Najwyższemu z urzędu - że weryfikacja taka, przeprowadzona w jednej z wcześniej rozstrzygniętych, analogicznych spraw z udziałem wnioskodawczyni, potwierdziła stawiany przez nią zarzut odcisnięcia na przesyłce niewłaściwego datownika, niezgodnego z datą doręczenia wynikającą z systemu informatycznego operatora (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2017 r., I CZ 88/17, niepubl.).

W modelu opartym o zasadę oficjalności doręczeń odpowiedzialność za skuteczność i prawidłowość doręczenia ponosi sąd. W tym stanie rzeczy należało przyjąć, że wątpliwość wynikająca z niemożności zweryfikowania u operatora pocztowego prawidłowości daty doręczenia stwierdzonej datownikiem na zwrotnym potwierdzeniu odbioru i przedstawienia przez wnioskodawczynię wiarygodnych dokumentów wskazujących na inną datę doręczenia, powinna zostać rozstrzygnięta na korzyść wnioskodawczyni.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>15</sup> § 1 w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.,

Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.